

imod, at man gaar saavidt, som Udvalgets Flertal, nemlig at man foreskriver, at der skal benyttes Serntraad ved nye Straatages Paalægning og ved Omlægning af de nuværende Straatage baade i de Bygninger, der bruges til Boliger for Menneſker og firføddede Dyr, og i alle andre Bygninger. Fra hele det Synspunkt, hvorfra Regjeringen ser denne Sag, vil man jo kun kunne betragte dette som en Fordel, og naar det ikke fra første Færd af er foreslaaet af Regjeringen, er det kun, fordi man har ment, at det vilde støde paa Betæneligheder, navnlig fra Befolningens Side. Jeg maa derfor udtale, at skulde man, hvis nu Udvalgsflertallets Forslag skulde blive vedtaget, ved 3die Behandling ville indskrænke det paa den Maade, som Regjeringens Forslag, nemlig at Regelen kun skal gjælde om de Huse, der bruges til Bolig for Menneſker eller Dyr, vil jeg ikke have nogen Indvending at gøre, eftersom det jo kun vil være en Tilbagependen til det oprindelige af mig Foreslaaede i saa Henseende. Jeg gør kun disse Bemærkninger, idet jeg udtrykkelig tilføjer, at jeg selvfølgelig ikke har det Mindste imod, om det erede Thing vil vedtage Foranstaltningen i det største Omfang, som er foreslaaet af Udvalgets Flertal. Hvad angaar Spørgsmaalet, om man bør udvide Forskriften saaledes, at den skal gjælde ikke blot om Rør- og Straatag, men ogsaa om Tag af Lyng og Klittag, da haaber jeg, at dette Spørgsmaal vil blive taget under Overveielſe til 3die Behandling af det erede Udvalg. Jeg er ikke bekendt med disse Tællemaader og veed derfor ikke, hvorvidt der ikke kan være den Betænelighed derved, som fremhævedes af den erede Ordfører, at det overhovedet ikke vilde være muligt at anvende Serntraad ved et saadant Materiale som Lyng. Jeg maa altsaa af disse nye Vindringsforslag, der forskellige, foretrække Udvalgsflertallets, idet jeg mener, at naar man ikke kan opnaa begge Dele, hvad jeg naturligvis helst vilde, baade en i Tidens Længde hensigtsmæssig Forskrift om versgtes Oplægning og tillige en midlertidig Overgangsbestemmelse, der kunde raade Bod paa Ulemperne strag — maa man foretrække en fyldestgjørende Regel, som kan gjælde i det Hele og Store, og saa forøvrigt finde sig i, at det varer noget længere, end jeg havde tænkt mig, inden man kan opnaa den Betryggelse, som oprindeligt var tilfjaget. Jeg tror, at man med Hensyn til Spørgsmaal af denne Art, saaledes som jeg allerede udtalte mig ved Sagens 1ste Behandling, ikke kan være berettiget til at bruge det Raisonnement, som idag ogsaa er blevet brugt af erede Medlemmer, nemlig Ordføreren for de to Forslagsstillere, der have tilkilet Forslag udenfor Betænkningen, idet han fremdrog Spørgsmaalet om de Befolninger, der ere forbundne med Foranstaltninger af denne Art, og gjorde opmærksom paa, hvorlunde de ere løbne op i Millioner, og at det altsaa var mere, end om

der var paalagt os en Indkomstskat for flere Aar. Jeg tror ikke, at det er Betragtninger, som ere paa deres Plads ved Love af denne Art. Statter ere jo Penge, som man tager fra Folk til andre Diemed end deres egne, men her er der jo ikke Tale om at tvinge Folk til at give Penge fra sig til Andre, men kun om at tvinge dem til bygge paa en hensigtsmæssigere Maade, end de hidtil have bygget, til deres egen Fordel. Den Indvending, som de erede Rædere have gjort, kan jo anvendes mod alle Bygningslove og Love, der overhovedet foreskrive bedre Foranstaltninger ved Udførelsen af Byggeforetagender. Det kan med samme Føie siges f. Ex. om de forskellige Bygge-love, der ere blevne givne for Staden Kjøbenhavn; de repræsenterer mange Millioners Merudgift for Borgerne, sammenlignet med, hvad man kunde bygge for efter den gamle Maade, men ikke desto mindre har jeg endnu ikke hørt Nogen drage Berettigelsen og Rigtigheden af, at Staten gif frem paa den omtalte Maade, i Lovl. Naturligvis kan der gaas for vidt i denne Henseende, og der kan altid opstaa Spørgsmaal om, hvor den rette Grænſe skal drages, at man ikke lader sig strække fra at give Lovbestemmelser af denne Art af Hensyn til, at det vil koste Folk mere at bygge efter de nye Regler, at det er dyrere at være tvungen til at bygge bedre og hensigtsmæssigere, det forekommer mig at være indlysende. Sigeledes tror jeg, at det ikke heller er et heldigt Argument at bruge i denne Forhandling, naar man henviser til, at man hidtil har levet foruden alt dette. Det kan man sige om alle Love af denne Art; gaar man ud fra, at der ikke skal finde Fremstrid Sted, kan man lade det være; thi naturligvis have Folk hidtil levet uden det og kunne, naar det derpaa kommer an, jo ogsaa nok leve uden det for Fremtiden, men Spørgsmaalet maa jo ses i det Lys, at det er en Foranstaltning, som man mener vil fremkalde et Fremstrid til det Bedre i den almindelige Tilstand. Hvad angaar den Indvending, man har gjort ved Paragrafen, reisende sig fra, at der skulde være Mangel paa øvede Folk, tror jeg ogsaa, at man kan dertil svare det Samme, nemlig at man maa altid gaa ud fra, at naar der foreskrives nye Regler i saadanne Retninger som her, kommer der ogsaa af sig selv Folk, der ere istand til at gjøre det. Det er jo ikke nogen saadan høi og Helden Færdighed, som man skal løbe Verden rundt for at finde Folk at være i Besiddelse af, det er ikke Andet end en temmelig underordnet, simpel manuel Færdighed, som Enhver kan lære. Altsaa, bliver det først Regel, at dette skal være saaledes, faar man sandelig nok Folk, der forstaa sig derpaa og baade kunne og ville gjøre det for Betaling. Hvad angaar det andet af de udenfor Betænkningen stillede Vindringsforslag, tror jeg, at det er tilstrækkelig beparat af Ordføreren, og jeg kan ganske henholde mig til, hvad